

nazajtra z nimi ke mši šoł. Tež Hanušec nan bě k nim na bjesadu přišoł; sedžachu hromadže we jstwje a powědachu sebi wo tym a tamnym. Jurij a Hanka běštaj hišće khwilu won šloj, dokelž bě wjedro rjane ćopłe a měsačk lubje swěćeše. Sedžeštaj hromadže na rozpadankach stareho hrodu přede wsu. Powědaštaj wo Wjacławje.

„Hač težto wón tež nětkle na nas spomina?“ praji tu na dobo Jurij, kiž hewak Hancy rady k lubu řečeše, khutnje. „By mi tola jara žel było, hdy by zasy njeřišoł; bě pěkný čłowjek a mój najlubši towařš. Twój njeřećel drje tež njebě, sotra?“ přistaji zasy žortujo.

Hanka wobroći so na druhu stronu, zo Jurij njeby jeje začerwjeneju ličkow widzał a tu — što to bě — njejechaše tam něchtó po drozy wot Žitawy. Haj! Měsačk džěn cyle jasnje na njeho swěćeše a z cyla běše hižo cyle blizko, zo móžeštaj joho snadnje póznać.

„To je Wjacław!“ zawoła Jurij. „Njewidžiš dha, kak čorný zahrabuje?“ a khwatajcy zalěze wón dele a stupi so k pućej. Hanka pak sedžeše, kaž by ju wjesoła powěsc, Bóh wě, kak přestrožala a njewěrješe sebi stanyć.

Mjez tym bě so Wjacław hižo přibližił a hdyž Jurja při puću stojo wuhlada, zastaji hanjaceho konja, skoči dele a „Jurjo, luby towařšo!“ powita swojoho přećela. „Budź witany, luby Wjacławje!“ wotmołwi Jurij.